

vid länsstyrelserna anställde tjenstemän af den 10 November 1855 första momentet i 47 § må erhålla följande förändrade lydelse:

De till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande ankommande bref och handlingar, som af vederbörande parter kunna direkte adresseras till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, skola — — —

samt att till 49 § fogas ett nytt moment af följande innehåll:

Kongl. Maj:ts Befallningshafvande böra derjemte förordna en särskild tjensteman för att, å tjenstens vägnar, emottaga och, enligt fastställd taxa, utföra och expediera de mål och ärender, som parter till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande skriftligen insända eller eljest anhängiggöra.

Om remiss häraf till Tillfälligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

A. W. Chenon.

I förestående motion instämmer:

E. J. Janson,
från Wermland.

N:o 332.

Af Herr **A. J. Sandstedt**: *Om ändring i bestämmelserna rörande erläggande af skatt för bränvinstillverkning.*

Uti vår närvarande bränvinslagstiftning är ett för handteringen skadligt stadgande, att man är tvungen förut bestämma tillverkningens storlek, om man vill undgå skattens betalande äfven om utöfver 20 procent mindre tillverkats än anmälingen.

Då minimum är bestämdt såsom nu till 300 kannor, eller 20 procent derunder, 240 kannor, samt maximum 1,000 kannor, så kan jag icke inse

hvarföre icke bränvinstillverkaren skall emellan minimum och maximum få bränna det quantum, som han under pågående bränning finner för sig fördelaktigast, och således återfå skatten vid terminens slut om mindre tillverkats än anmälts intill minimum, samt betala skatten ifall mera tillverkats än anmälts, liksom med öfverbränvin nu stadgats.

Detta förestafvar både rättvisa och billighet, ty det är icke Staten värdigt och ej heller billigt med en så tryckt näring, att, såsom nu sker, vid nästan hvarje termin af tillverkare uttaga skatt för en ej tillverkad vara, blott derföre att en tillverkare råkat anmäla en större daglig tillverkning än det varit honom genom kanske oförutsedda händelser möjligt tillverka. Sådana fall hafva äfven inträffat, att tillverkaren ej brännt det ringaste af sitt anmälda quantum, men ändå fått betala skatten, detta anser jag ännu i högre grad obilligt och tycker, att om Staten vid ett sådant förhållande erhöi 10 öre per kanna för hvad som ej tillverkats, såsom ersättning åt kontrollör m. m., så borde en sådan skadeersättning vara fullt tillräcklig.

På grund häraf föreslår jag, att gällande lag för tillverkning af bränvin må ändras derhän,

att bränvinstillverkaren eger vid terminens slut, oafsedt anmälningens storlek, återfå den skatt, som erlagts, ifall mindre än anmälningen tillverkats intill nu gällande minimum 240 kannor, med bibehållen skyldighet att vid hvarje termins slut betala skatt för det öfverbränvin, som tillverkats utöfver anmälningen intill nu gällande maximum;

att, derest bränvinstillverkare af en annan orsak icke tillverka det anmälda quantumet, han ändock återfår den betalda skatten, med afdrag af 10 öre per kanna å anmälda kanntalet såsom ersättning för kontrollkostnad m. m.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

A. J. Sandstedt,
från Jönköpings län.